

מגלת האש

מאגדות החרבן

א

כל-הלילה רתחו ימי להבות והשתרבו לשונות אש מעל הר-הבית. כוכבים נתוו מן-השמים הקלויים ויתכו רשפים רשפים ארצה. הבעט בכסאו אלהים וינפץ לרסיסים כתר? וקרעי עננים מאדמים, טעוני דם ואש, תעו במרחבי הלילה. ונתנו בין ההרים הרחוקים את-זעם אל נקמות, וחתמו בין צורי המדבר הגידו. הקרע אלהים את-הפרפוריה וזר קרעיה לרוח? ותהי חמת אלהים על ההרים הרחוקים וחיל אחו את-צורי המדבר הזועפים: אל נקמות, יי אל נקמות הופיע! הנה הוא אל נקמות, הוא בכבודו ובעצמו. שלו ונורא הוא יושב על-כסא אש בלב ים הלהבה. מעטהו שלהבת ארנמן והדום רגליו גחלים בערות. כתריו דהרות אשים, מחול אכזרי קודח סביבו. על-ראשו תשא להבה, גומעת בצמא חלל העולם. והוא שלו ונורא יושב חרעותי נתונות על-לבו. מרחיב להבות במבט עיניו ומעמיק מדורות בניד עפעפיו. הבו ליי דוהרים דולקים, הבו ליי מחול להט ואש!

ב

וכשנצנץ השחר על-ההרים ואדים חוררוים פשטו בעמקים - וישקטו ימי הלהבה ותשקענה לשונות האש מהיכל יי השרוף על הר הבית. ומלאכי השרת נאספו כמשפטם במקלות קדש לאמר שיר של-שחרית, ויפתחו את-חלונני הרקיע, וישלחו ראשם מול הר הבית, לראות הנפתחו דלתות ההיכל ואם-עלה עתר ענן הקטרת?

ויראו והנה יי אלהים צבאות עתיק יומין יושב עם-דמדומי השחר על-המשואות. מעטהו תימרות עשן והדום רגליו עפר ואפר. ראשו שמוט בין ורעותיו והררי היגון על-ראשו. מחרש ושומם הוא יושב ומביט אל-החרבות. זעף כל-עולמים הקדיר עפעפיו, ובעיניו קפאה הדממה הגדולה. והר הבית עודנו עשן כלו. עיי אפר, תלי רמץ ואודים עשנים יחד נערמו, וגחלים לחשות, צבורים צבורים, נוצצות כערמות אקדח וכדוד בדומית שחר. וארי האש אשר-ירבץ על-המזבח תמיד יומם וליילה - גם הוא דעף ואיגנו. עוד תלתל יתום אחד מקצה רעמתו מהבהב ורועד וגוסס על-גל-האבנים השרופות בדומית שחר. וידעו מלאכי השרת את אשר-עשה להם האלהים. וידעו מאד, וירעדו עמם כל-כוכבי הבקר; וילטו המלאכים את-פניהם בכנפיהם, כיי-יראו מהביט אל צער האלהים. ותהפך שירתם בשחר ההוא לקינה חרישית ונהי דממה דקה. ויוםם פרשו וככו, מלאך לנפשו, מלאך לנפשו, ויבך בדממה כל-העולם עמם...

ואנחה חרישית אחת, חרישית ועמקה, מכנף הארץ עלתה ופשטה - ותשבר בדומית הבכיה... נשבר נשבר לב העולם, ולא-יכל עוד אלהים להתאפק. וייקץ יי וישאג כאריה ויספק את-כפיו, ותעל השכינה מעל החרבות ותבא במסתרים.

ג

ואילת השחר ורחה בצניעות יגונה נגד הר הבית; משפריר התכלת אל-החרבות השקיפה, וריסיה, וריסי הכסף, רעדו בדממה. ומלאך צעיר אחד, עגום עינים ונקי כנף, שומר פניני הדמעה הכמוסה בכוס היגון האלם, ראה מעל אילת השחר את-תלתל האש, שארית האריאל, קשהוא מהבהב ורועד וגוסס בין האבנים השרופות על הר הבית. ויחרד לבב המלאך ויצר לו מאד, פן-תכבה גחלת יי האחרונה, וינכחדה אש הקדש מן-הארץ, ואבד ניר לעם יי וליביתו עד-עולם.

From Legends Of The Destruction

1.

All night seas of flame raged and tongues of fire darted above the Temple Mount. Stars splintered from the baked skies and melted into the earth, spark after spark. Has God kicked his throne aside, and smashed his crown to smithereens?

Torn clouds reddened, laden with blood and fire. They went astray in the wide night and poured out the rage of a jealous God among the distant mountains, the tale of his fury among the desert rocks. Has God torn his purple mantle and scattered the rags to the wind?

The fear of God was upon the distant mountains, terror seized the sullen rocks of the desert. A revengeful God was the God that was revealed.

Here is the God of revenges, He himself. Calm and terrible he sits upon a throne of fire in an ocean of flame. His cloak is a purple pyre and his footstool burning coals. Small racing flames crown him, a cruel dance blazes around him. Above his head flame thirstily gulps the space of the world. Calm and terrible he sits with his arms crossed over his heart. Conflagration spreads at a glance of his eye, bonfires leap at a flicker of his eyelashes. Bring the Lord galloping chargers, bring the Lord a fierce fire dance.

2.

And when dawn broke upon the hills and a pale vapour covered the valleys, the flames slackened and the tongues of fire sank back from the burnt sanctuary on the Temple Mount.

And when the angels gathered in holy concourse as they always did, to sing a song of dawn, they threw wide the windows of heaven and looked towards the Temple Mount to see whether the doors of the sanctuary were open, and whether the smoke of incense spiralled from them.

And they saw the Lord of Hosts, the ancient of days, sitting in the twilight of dawn upon desolation. His cloak was a cloud of smoke and his footstool dust and ashes. His head was bowed between his arms, and mountains of sorrow were heaped on his head. In silent desolation he sat and stared at the ruins. A cosmic rage lowered from his brows, there was a great frozen stillness in his eyes.

The Temple Mount still smoked. Piles of ash, mounds of cinders, smouldering brands lay all in heaps; hissing embers tumbled together glowed like stacks of carbuncle and jacinth in the silence of dawn.

And the fire-lion that crouches on the altar day and night - he too, was quenched. A single orphaned curl from the end of his mane gleamed fitfully and died on the pile of scorched stones in the silence of dawn.

The angels knew what God had done to them and they were shocked. They trembled, together with all the morning stars; and they covered their faces with their wings for they feared to look on the sorrow of God.

Their song that morning was a hushed lament, the murmur of a still small voice. Silently they turned away and wept, each angel alone, and all the world wept with them in the silence.

And a long deep sigh rose from the corners of the earth, rose and spread out, and broke upon the silent weeping. It was the world's heart breaking, and God could bear it no longer. He got up and roared like a lion, and clapped his hands, and the Shekinah rose from the ruins and went and hid herself.

3.

The morning star shone furtively, mournfully, upon the Temple Mount. She gazed out from brilliant blue upon the ruins, and her lashes, silver lashes, quivered in the silence. One young angel, sad-eyed and clean-winged, guardian of the pearls that are in hidden tears, which he collects in the cup of speechless sorrow, saw the curl of fire above the morning star, the remnant of the lion of God, as it gleamed, quivered and died on the scorched stones of the Temple Mount.

And the angel was exceedingly troubled lest this last ember of God go out, and the holy fire vanish from the earth and be lost to the people of God and to his house for ever.

In great haste he flew over the morning star, a kerchief of fire in his hand, and landed on the rubble of the Temple Mount. Anxiously he made his way to the altar and raked the ashes for the fire of God. Then he spread his wings and flew away.

The pearl of a tear fell from the angel's eye and sank hissing into the pile of embers. It was the only pearl the angel had ever taken from the cup of speechless sorrow—a tear of relief and compassion at the saving of the remnant of the fire of God.

The angel glided between the mist of purity and the fire of holiness in his right hand. He clutched it to his heart and put it to his lips. In front of him the morning star danced, and his heart was full of hope and solace.

And he brought it to a desert island and placed it there on the summit of a massive rock. He raised his sad eyes and his lips whispered in the silence: "God of mercies and deliverance! Do not extinguish your last light for ever."

And God understood the clean-winged angel and rekindled the fire and commanded the morning star: "Take care, my daughter, of my fire. Do not let it go out for it is the apple of my eye. Stay and see what will become of it".

The morning star stood still in the heavens opposite the little flame, and beckoned to it from far off in dumb love and secret yearning. And she guarded it on the desert island, greeting it every morning with her radiance and visiting upon it her beams of mercy and comfort.

And the young sad-eyed angel flew back to his place to look after the hidden tears in the cup of speechless sorrow as before. But his eyes had grown deeper and sadder, and his heart and his lips were scorched—a wound which would never heal, for he had been touched beyond cure by the touch of the holy fire.

4.

At that time the enemy shipped off two hundred youths and two hundred maidens from among the captives of Jerusalem. They were all the purest of the pure, graceful fawns from the hills of Judea. The dew of youth was still on their hair, and the splendour of Zion's skies

gleamed in their eyes. Their father was the glory of Israel, their mother the doe of the field. And it was not enough in the eyes of the enemy to torment them and defile for ever the song of their fresh young lives. He determined to put an end to them in the desert by way of a lingering death from hunger and thirst. He stripped them naked and left them on the desert island, the youths on one side of the island and the maidens on the other, and abandoned them there.

The vile enemy said: "If they cross over their calamity will be doubled! They will get lost on the desert island, and will be unable to see or find each other, till their spirits flag and their hearts wither and the light of their eyes is extinguished; and with only a step between them, and their hands stretched out to each other—their faces will suddenly twist, their knees buckle and they will fall to the ground, dying an atrocious death on an iron earth beneath a copper sky, without one iota of comfort or love".

And they walked the desert island for three days and found no food or water. In silent grief they went, and no one spoke. Their eyes were fixed to the burning sand, and their heads bowed beneath the heat of the sun. The sharp rocks cut them with rods of fire and scorpions mocked them from beneath the stones.

For God had cursed the island for ever that it should be bald and sere. Nothing grew on it but stones and scorpions—not a sign of grass, not an inch of shade, not a spark of life—only the silence of drought and the burning of parched soil everywhere.

They fixed their eyes on the eviscerate land, their hearts fainted and their spirits faltered. They breathed in threads of fire and exhaled their scorched souls. Even the sound of their footfalls died away without echo, and their shadows shrivelled up where they fell.

The inner fountains of their life dried up in silence, their souls were folded up in a dark corner. And desire failed, and hands fell slack, and eyes closed of their own accord; and they were not aware that they were still walking.

And in this state of utter darkness and of utter absence, the sound of footsteps floated suddenly out of the silence, confident and measured, like the echo of practised feet or the beat of a wise and quiet heart. No one knew where the steps came from or whose they

וימהר ונצף מעל אילת השחר, ומחתת אש בידו, וירד על-
חרבות הר הבית, ויחרד אל-מקום המזבח, ויחתה את-שלהבת
יין מן-היקוד, ויפרש כנפיו ויעף.

ומרגלית דמעה נפלה מעיני המלאך ותשקע ברתיחה בגל
הרמץ, היא הפנינה היחידית אשר גרע המלאך מכוס היגון
האלם, דמעת ישועה ורחמים אל-הנצל שארית אש האלהים.

וידא המלאך בין ערפלי טהר ושלֵהבת הקדש בימינו. אמץ
ואמצנה אל-לבו ואל-שפתיו וגיענה. לפניו תדוץ אילת השחר
ולכבו מקור תקנה ונחומים.

ויביאנה אל-אי שומם ויניחנה שם על שן-סלע מצוק. רום
נשא עיניו העגומות ושפתיו לחשו בדממה:

— אלהי הרחמים והישועות! אל-נא תכבה גחלתך האחרונה
לעולמים!

ואלהים ראה ללכב המלאך נקי הכנפים ויחיה את-השלהבת;
ויצו עליה את-אילת השחר, ויאמר: "הזהרי, בתי, בגחלתי ולא
תכבה, כי ככבת עיני היא לי. עמדי וראי מה-יעשה בה."

ותעמד אילת השחר ברקיע כנגד השלהבת הקטנה, ותרמו
לה ממרום באהבת אלם רחוקה ובגעגועי צניעות. ותצרנה באי
ישימון, לבקרים תפקדנה בנגה ורחה, ותט אליה קרון חסד ונחמה.

והמלאך הצעיר עגום העינים עף אל-מקומו לשמר את-
הדמעה הכמוסה בכוס היגון האלם כששמר; ואולם עיניו עמקו
ועגמו משהיו, ועל-לבו ושפתיו צרבת אש, מכוה אשר לא-

תרפא לעולם, כי נגע נגעה בם אש הקדש עד לאין מרפא.

ד

ובעת ההיא הוליך האויב באגיות משבי ירושלים מאתים
בחורים ומאתים בחורות. כלם טהורים בני טהורים, עפרי חמד
מהררי יהודה. טל הנער עוד גלין בתלמליהם וזהר שמי ציין

מעיניהם יצרף. אביהם — הצבי ישראל, ואמם — אילת השדה.
ותמעט בעיני האויב כי התעלל בם ושקץ לנצח את-שירת
חיהם הרעננים — ויאמר עוד לכלות נפשם בשממון ולהמיתם
מיתה ממשכת ברעב ובצמא. ויפשטם ערמים ויורידם אל-האי
השומם ההוא. את-הבחורים לכד, אל-עבר האי מזה, ואת-

הבחורות לכד, אל-העבר השני מזה, ויעזבם שם.
כי אמר האויב הבליעל: תצו — ויכפל משא אסונם! ותעו
אלה לכד ואלה לכד באי השומם, ואל-יראו ואל-ימצאו אלה
את-אלה, עד יבשת נפשם והמק לבכם וקבות אור עיניהם;
ובהיות כפשע ביניהם וידיהם שלוחות אלה לקראת אלה —
והתעונו פניהם פתאם, ופקו ברפיהם ונפלו ארצה, ומתו מות
וזעה על ארץ ברזל תחת שמי נחושה, באפס נחמה ובאפס
חמדה.

וילכו באי השומם שלשת ימים ולא-מצאו מחיה ומים. אבלים
ומחרשים הלכו ואין דובר דבר. עיניהם געוצות בחול הקודח
וראשם כפוף תחת להט שמש. בשכטי אש יפגעום חדודי צורים
ועקרבי הסלעים ילענו לאידם.

כי ארר יי את-האי מעולם ויהי קרח וצחית, לא גדל בלתי
אם-אבנים ועקרבים. וחתמת דשא אין, ואין אמת צל ואין ניד
חיים — אך דומית תלאובות ויקוד חררים מסביב. ותלה עינם
מפני קרחתו, בתוכם התעלה לבם ונפשם התמוגגה. רוח אפס
חויטי אש והבל פיהם שרפת נשמה. גם-הד פעמיהם מת תחתיו
צרידי וצלם באשר נפל — נשך.

וירדם מעין חיהם בתוכם וישתק, ונפשם התקפלה בפנה
אפלה. ואפסה חמדה, ואזלת יד, ונעצמה העין מאליה, ולא
ידעו כי-הולכים המה.

ואולם בחשך הכל בתוכם ובהאלם הכל — וצף פתאם מן-
הדממה קול צעדה בטוחה וקצובה, כדה פעמי רגל אמונה
בלכתה וקהלמות לב נכון ושוקט, ולא-דע איש מאין באה

הצעדה ולמי היא; כי מתוך לבכם שמעוה ומאמצע כלם יצאה. וידעו כי אחד פלאי מתהלך בתוכם ולבב כלם בלבבו. ונמשכו אחרי צעדת הפלאי ועיניהם עצומות כשהיו. נפשם כרוכה על-עקבו ובין פסיעות רגליו תתלבט. ויש אשר יתחזק אחד והציץ מתוך סדק עפעפיו - והפלתה עינו מפל-החבורה שני בחורים שנים בקומה ובגבורה, שניהם משכמם ומעלה גבהים מפל-הבחורים ושניהם אנשי רויים ועיניהם גדולות ופקוחות לרונה; ואולם האחד עלם רך בהיר עינים, והוא מביט שממה, ויהי כמבקש שם את-כוכב חיו, והשני איש אימות ועום עפעפים, והוא מביט ארצה, ויהי כמבקש את-אבדת נפשו - ולא ידע האיש להכריע, מי משניהם הפלאי אשר יכין צעד, אם זה העלם הרך בהיר העינים ואם זה איש האימות ועום העפעפים.

ה

בלילה השלישי, ליל כלו תכלת וככבים, באו הבחורים עד נהר גדול ושחר כזפת ורועו: מים, מים! ונעטו אל המים וניגמו, וישטחו על-שפת הנהר לנוח. ושני בחורים קראו פתאם: מלוח, מלוח! ונעטו כלם אל-המלוח וילחכוהו, וישבו להשתטח על שפת הנהר. והם לא ידעו, כי שחו מנהר האבדון ומאכלם שרש השטן. וולתי אחד מהם, והוא העלם הרך בהיר העינים, לא שתה מן-הנהר ולא אכל מן-המלוח. לבדו נשען על זיו סלע ויטבל בתכלת שמים עיניו. אונן נטויה לשירת נפשו ומבטו יחתר בתהום הלילה. ויקם פתאם איש האימות ועום העפעפים ויגש אל-עדת הבחורים ויאמר: - אחי, האם לא שכחתם עוד את-שירת המשטמה והכליון? ויחרישו הבחורים ולא-ענו דבר, כי בשו להודות אשר לא-ידעו את-השירה ההיא מעולם. ואולם נער אחד צהב תלתלים התאווש ויכחש ויאמר בלשון ערומים: - הישכח הכפיר שאנתו, ואם... חץ ליהט מעיני הפלאי המית את-כחש הנער בעודו על-השפתים. ויועף האיש הפלאי ויאמר:

- היה הכפיר לכלב המדבר...

והתאדם הנער ויירד את-עיניו אל-מול בהן רגלו ובאצבעותיו מולל גרגר אבן. ואולם הלילה היה סתרה לו ואיש לא-ראהו בכלמתו. והאיש הפלאי ישב על שפת הנהר ועיניו הקדחות צללו במעמקים השחרים ותאבדנה שם. ויחרישו הבחורים ויעצרו רוחם, כיי-נפל פחד אלהים עליהם ולבבם הגה אימה סתומה. וידביקו את-אונם אל-הדממה, כהדבק הצמא במדבר את-אונן אל סלע אלים, מדמה להקשיב המית מען חתום מלב האבן... ואמנם בעוד רגע והנה הגה שיר חרישי ומשך קול דממה דקה עולה ובא מעבר האיש הפלאי. לנפשו, לנפשו שורר האיש וקולו נמוך, נמוך... אפלה, נעלמה ושלוח, כעצם הלילה, באה השירה, ותקפא לבבות בשקט קרתה. ולא-גודע אם ממאורה אפלה בנפש הפלאי גחה לאטה כפתן שחר ותמשך המימה ואם-דלה דלויה עיני הפלאי מתהום הנהר ותמשך אל-נפשו. וכה לאט האיש בשירו:

נמים, עמקים ושחרים תהמות אבדון
וחדת המות חודו...
וצללות כאבנים בקרבם ענות כל-עולמים
ושועת עולמים...
ואי הישועה? - זונה היא אל השמים
ואל אלהיהם;
מעד תפיה ומחוללת בראשי הצורים
לפני הכוכבים.

וישבו הבחורים מתרישים ושומעים ופניהם כבושים בנהר. תהום האבדון לחשה להם אימים וכוכבי זהב יתגרו כם משחור מצולה.

והנער הנבלם הרים לתמו אבן גיר קטנה מחלקי הנחל ויזרקנה המימה. וינע לבב הנהר, ויתקמט, ופניו נעו, ומכוכבי הזהב השתרבו כעין נחשי אש קטנים, פתלתלים, ויתפזרו

were, for they were like a rumour, as if they issued from within themselves. And they knew that a Wonder Worker walked among them, and that their hearts were one with his. And they followed the wonderful footsteps with their eyes closed as before. Their spirits were tied to his heel, and fluttered between his strides.

One of them took courage and peered between his eyelashes. He discerned two young men from among all the company, equal in height and strength, both tall and both pensive, their eyes large and wide open. But one was a fair youth, pale-eyed, who looked upwards as one who seeks the star of his life, and the other a man of terror, black-browed, who looked downward as one who seeks his lost soul; and he did not know which was the Wonder Worker who directed their steps: the fair pale-eyed youth or the terrible black-browed man.

5.

On the third night, a night all blue and starry, the youths reached a great river, as black as pitch, and cried out: "Water! Water!" And they threw themselves on the bank and drank and stretched out on the bank to rest.

And two youths suddenly called out: "Salt! Salt!" and they threw themselves on the salt and licked it and returned to rest on the river bank.

And they did not know that they had drunk from the river of Abaddon and swallowed the root of Satan.

Only one, the fair pale-eyed youth did not drink from the river or lick the salt. Alone, he leant on a jutting rock and soaked his eyes in the blue of the heavens. He listened to the song of his soul and he stared into the abyss of the night.

The black-browed man of terror suddenly rose and went to the company of youths and said: "Brothers, have you not forgotten the song of hate and annihilation?"

The youths fell silent and did not reply, for they were ashamed to confess that they knew nothing of such a song. But one youth, golden haired, regained his self-possession and said cunningly: "Shall the lion forget his roar, and shall..."

A burning arrow from the eyes of the Wonder Worker killed the

youth's prevarication while still on his lips, and the Wonder Worker said in anger: "The lion has become a desert dog".

The youth flushed and looked with downcast eyes at his feet and crumbled a grain of sand with his fingers. However, the night provided concealment, and no one perceived his shame.

The Wonder Worker sat on the bank of the river, his feverish eyes sinking into the black depths till they disappeared. The youths fell silent, with bated breath, for the fear of the Lord was upon them, and their hearts were full of unspeakable dread. And they pressed their ears to the silence, as one thirsty in the desert presses his ear to the mute rock, hoping to hear the murmur of a spring from within the stone...

And indeed soon a quiet song in a still small voice broke from the Wonder Worker. The man sang to his own soul, and his voice was very low. Dark, mysterious and serene as the night itself the song flowed, and froze hearts with its cold stillness. It was impossible to know whether it came from some dark cave in the soul of the Wonder Worker, darting forth like a black adder making for water, or whether the Wonder Worker's eyes had dredged it up from the river's depths and pulled it towards his soul.

These were the hushed words of the song:

Asleep, deep and black the depths of Abaddon
weaving the enigma of death...

In its depths the world's affliction sinks like a stone
and the world's cry for help...

And where is salvation?

She plays the harlot to heaven and its God,
adorns herself with drums and dances on hilltops to the stars.

And the youths sat silent listening with downcast eyes. The abyss of Abaddon spelled terror to them. Golden stars hovered provocatively in its black depths.

The youth who had been shamed picked up a chalk stone from among the pebbles of the stream and threw it into the water. It touched the heart of the river, wrinkling and twisting the face of the water. From the golden stars stretched out curved shapes like small

בַּחֲפוּזוֹן וְרַעְדָה הִנֵּה וְהִנֵּה... וַיִּנְעוּ גַם-לִבָּב כָּל-הַבַּחֲוֹרִים וַיִּחַרְדוּ
מְאֹד, מִבְּלִי דַעַת לְמָה וְעַל-מָה. וְאִשׁ שְׁחָרָה נִצְנְצָה בְּעֵינֵי אִישׁ
הַפְּלֵאִי, הוּא לֹהֵט הַשֶּׁטֶן, וְקוֹלוֹ הַשְּׂמָנָה פִּתְאֹם וַיִּחַוֵּק וַיְהִי הוֹלֵךְ
וְרוֹעֵד וְחוֹעֵם:

מִתְהוֹם הָאֲבֵדוֹן הָעָלוּ לִי שִׁירַת הַחֲרָבָן
שְׁחָרָה כְּאוֹדֵי לִבְכָּכֶם;
שְׂאוּהָ בְּגוֹיִם וּפְנֹצוּ בְּזַעֲמֵי אֱלֹהִים,
וַחֲתוּ גַחְלִיָּה עַל-רֵאשֵׁם.
חֲרַעְתֶּם בָּהּ אֲבָדוֹן וְכִלְיָה עַל כָּל-שְׂדֵמוֹתֵיהֶם,
וְאִישׁ אִישׁ סָבִיב אַרְבַּע אֲמוֹתָיו.
וְצִלְכֶם כִּי-יִחַלֵּף עָלֶי חֲבַצְלַת גִּנְתֶּם -
וְשְׁחָרָה וּמְתָה;
וְעֵינֵיכֶם כִּי-תִפְגַּע בְּשֵׁשׁם וּבְכַפְסֵל מִשְׁכִּיתֶם -
וְנִשְׁבַּר כְּחֶרֶשׁ;
וְשֹׁחֵק קָחוּ עִמְכֶם, שְׁחֹק מֵר כַּלְעֵנָה, אֲכֹרֵי,
אֲשֶׁר בּוֹ תִמְיָחוּ - - -

וְהָעָלִם בְּהִיר הָעֵינַיִם, אֲשֶׁר-עָמַד כָּל-הַעַת לְבָדוֹ נִשְׁעַן אֶל
זֵו סֵלַע וַיִּבְקֶשׁ כּוֹכְבוֹ בַּמְרוֹם, נִגַּשׁ בְּנַחַת אֶל-הַבַּחֲוֹרִים
מֵאֲחוֹרֵיהֶם וְעֵינָיו נִשְׂאוֹת שְׂמִימָה כְּשֶׁהָיוּ, וַיִּשְׂאֵל בְּרַחֲמִים:
- אַחֵי, וְאֵת-שִׁיר הַנַּחֲמָה וְהַאֲחֻרִית יִדְעֶתֶם?...
וְאוֹלָם הַבַּחֲוֹרִים לֹא שָׁמְעוּ אֶת-שְׂאֵלָתוֹ וְלֹא נָעוּ, וְאֵת-עֵינֵיהֶם
לֹא הִסְבּוּ מִן-הַנְּהַר, כִּי-בָלְעָה שִׁירַת הַפְּלֵאִי אֶת-נַפְשוֹת כָּלֶם.
וַיְהִי יוֹשְׁבִים עַל שֵׁפֶת הַנְּהַר דּוֹמְמִים וְאֵלִמִים, וּמִרְאֵיהֶם כַּמַּצְבוֹת
שְׁחֹרוֹת עַל קִבְרֵי עַצְמָם.
וְרַק הַנַּעַר הַנִּכְלָם צָהַב הַתְּלַמְלִים, אֲשֶׁר יָשַׁב וַיִּשְׁתַּעֲשַׁע חֶרֶשׁ
לְבָדוֹ בְּחַצְצֵי הַנַּחַל, נִמְהָר לְהִשָּׁיב גַּם-הַפְּעַם, וַיִּתְאוּשֵׁשׁ וַיִּעַן
בְּלִשׁוֹן עֲרוֹמִים:

- הַתְּשַׁכַּח יַעֲלֵת סֵלַע עֲרַגְתָּהּ, וְאִם...
וְלֹא-כִלְיָה הַנַּעַר אֶת-כְּפֹתָיו, כִּי לֹא-מִלְאוּ לְבוֹ, כִּי-נָחוּ עָלָיו
שְׁמֵי הָעֵינַיִם הַבְּהִירוֹת. וַיִּמַּן אֲצַבְעוֹ הַקְּטָנָה בֵּין שְׁפָתָיו וַיִּבְעֲרוּגוֹת
לְחַיָּיו פָּרַח שְׁחֹק הַבִּשְׁת, וַיְהִי לוֹ כְּדַמּוֹת יֵלֵד תָּמִים אֲשֶׁר נִתְבַּדָּה
וַיִּנְאָחוּ, וַיִּשְׁחַק לוֹ גַּם-הָעָלִם בְּהִיר הָעֵינַיִם שְׁחֹק סִלְיָה; וְאוֹלָם

עֶצֶב הַתַּעֲצָב מְאֹד אֶל-לְבוֹ וַיִּלֶּךְ וַיַּעֲמֵד בְּמִקְוֹמוֹ וְעֵינָיו תְּלוּיֹת
בֵּין כּוֹכְבִים כְּבָרְאשׁוֹנָה.
וְשִׁירַת הָאִישׁ הַפְּלֵאִי עַל שֵׁפֶת הַנְּהַר הוֹלְכַת וַחֲוֹקָה וְסוֹעֲרַת
וַתְּהִי לְנֵהֶם, וַיִּסְחַפּוּ בְּהַמּוֹן גְּלִיָּה גַם-כָּל-הַבַּחֲוֹרִים וַיִּנְעֲרוּ אִף-
הֵם בְּזוּרֵי אֲרִיּוֹת. וְכַאֲשֶׁר נִיְהַמּוּ כֵן יִגְאוּ בְּלִבְכֶם גְּלִי מִשְׁטֵמָה עֲזָה
מִמּוֹת, וְעַבְרוּם וְהִשְׁכִּירוּם וְעָוּ פְּנֵיהֶם וַהֲדַלִּיקוּ אִשׁ שְׁחָרָה
בְּעֵינֵיהֶם... וַיִּנְדַּד הַנְּהַר הַשְּׁחָר בְּמֵלֵא גוֹשׁ מִימּוֹ הַנְּהַר וְהִנֵּה מִשְׁפָּה
אֶל-שְׁפָה נִד אֶחָד, כִּהַגּוֹעַ הַיֵּלֵד בְּעִרְסָה; וְכַאֲשֶׁר נִינֹע - כֵּן
יִשְׂרָצוּ וְכֵן יִדְגוּ נַחֲשֵׁי אִשׁ מִתּוֹךְ כּוֹכְבֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּמִצְוֵלָה:
הֲלֹא הִיא שִׁירַת הַזֹּעֵם, חוֹלְלוֹהָ מוֹקְדֵי לְהַבּוֹת
בְּלֵיל הָעֲבָרוֹת
מִדָּם עוֹלָל וְשֵׁשׁ וְכַבּוֹד גִּוִּיּוֹת תִּרְשֵׁשׁ קְדוּשׁוֹת
שְׁנַפְלוּ חֲלָלוֹת...
וַיִּבְרַגַּע הַזֶּה קַפֵּץ הַנַּעַר צָהַב הַתְּלַמְלִים עַל-רַגְלָיו, יָדוֹ נִשְׂוָאָה
אֶל-רֵאשׁ הַכֶּף הַזְּקוּף בְּשֵׁפֶת הַנְּהַר הַשְּׂנִיָּה וְהוּא קוֹרָא וּמִצַּעֵק:
הַבִּיטוּ, הַבִּיטוּ! וַיִּשְׂאוּ הַבַּחֲוֹרִים אֶת-עֵינֵיהֶם - וַיִּפְגּוּ לִבָּם: מִרְאֵשׁ
הַהָרִים אֲשֶׁר לְעַמְתָּם, מַעֲבֵר הַכֶּף וְהַלְּאָה, הַלֶּךְ וְטַפָּף, הַלֶּךְ
וְרַחֵף, כְּעֵדֶת מְלֵאכִים קְלִים, שׁוֹרָה יִשְׂרָה וּלְבָנָה שְׁלֵ-עֲלָמוֹת
רְכוֹת צַחוֹת גְּוִיָּה יוֹרְדָת. בְּשׁוֹרָה אַחַת תִּלְכְּנָה, רַגְלֵיהֶן רַגְלֵ יִשְׂרָה,
יְדֵיהֶן פְּרוּשׁוֹת שְׂמִימָה, אַחֲזוֹת בְּקַרְנֵי הַסֵּהַר, וְעֵינֵיהֶן עֲצוּמוֹת
כְּסִהְרוֹרִיּוֹת - עֲטָרוֹת קוֹצִים בְּרֵאשֵׁיהֶן וְעַל-פְּנֵיהֶן קַפְאוּ חֲבָלֵי
הַמְּשִׁי. פַּחַת מְכֶסֶה עַפְעַפְיָהֶן תִּישַׁן אֲמוֹנַת עוֹלָם וְעַל-מִפְתָּן
שְׁפּוֹתֵיהֶן גִּרְדָם שְׁחֹק נִהְרָה.

וַיִּכְרִיחַן הַבַּחֲוֹרִים וַיִּחַרְדוּ מְאֹד וַיִּמָּת לָבָם; כִּי-רָאוּ אֶת-
הָעֲלָמוֹת וְהִנֵּה הֵן קָרְבוֹת וְהוֹלְכוֹת בְּעֵינַיִם עֲצוּמוֹת אֶל-שֵׁפֶת
הַכֶּף הַנְּטוּי כְּקִיר וְקוֹף וּמֵאֲפִיל עַל-הַנְּהַר, וּבְעוֹד רִגַע וְהָיָה
כְּפִשְׁעַ בְּיַנְיָהֶן וּבֵין הַתְּהוֹם הַפְּתוּחָה לְהֵן מִתְחַמְיָהֶן... וַיִּתְרוּ כָלֶם
מִמְקוֹמָם וַיִּזְעָקוּ אֵלֵיהֶן בְּקוֹל גְּדוֹל, וַיִּנְפְּסוּ דָדִים; וְאוֹלָם הָעֲלָמוֹת
הָיָה כְּלֵא שְׁמַעוֹת וְכֵלֵא רְאוֹת, וַתּוֹסַפְּנָה לְלַכַּת בְּשׁוֹרָה אַחַת וּבְרַגְלָהּ

fiery snakes which quickly dispersed as they shivered back and forth.
The youths were afraid, though they did not know why. And a black
flame gleamed in the eyes of the Wonder Worker, a fire of Satan, and
his voice changed of a sudden, growing stronger and shaking in
anger:

From the depths of Abaddon raise me the song of
destruction black as your heart's burnt out brand;
carry it through the nations, disperse it among the rejected
of God,
pour its coals upon their head.
With it you will sow ruin and devastation upon your fields
and upon every man.
If your shadow falls upon the lily in your garden, it will
blacken and die;
if your glance falls upon the marble of your sculptured
contrivance, it will break like clay;
and laughter you will have, laughter as bitter as gall, cruel
and killing.

The pale-eyed youth who had stood all this while by himself,
leaning against a jutting rock, seeking his star above, came quietly
towards the others, his eyes looking heavenwards as before and said
compassionately: "Brothers, do you know the song of comfort and
redemption?"

But the youths did not hear his question and did not move and did
not take their eyes from the river, for the song of the Wonder Worker
had swallowed their souls. They sat on the bank of the river, silent
and dumb, and they looked like black tombstones on their own
graves.

Only the shamed golden-haired youth who had sat and played by
himself with the pebbles of the stream, hurried to respond this time
too, and dared to reply with a crafty tongue: "Shall the mountain
goat forget her longing, and shall..." But he did not conclude his
prevarication for he could not bear to. He put his little finger on his
mouth and pursed his lips and laughed ruefully. He was like a small
boy caught play-acting, and the pale-eyed youth laughed too, in

forgiveness. Nevertheless he was very saddened and he went back to
his place and fixed his eyes upon the stars as before.

And the song of the Wonder Worker on the bank of the river grew
stronger and stormier and became a roar, and swept away all the
youths upon its billows, and they were shaken like lion cubs. And
when they roared waves of hate stronger than death rose in their
hearts. It tore through them and intoxicated them, distorting their
faces and kindling black fire in their eyes... And the black river swung
to and fro from bank to bank with all the weight of its water, in one
mass, like a child in a hammock; and as it moved, the snakes of
fire from within the golden stars in its depths swarmed and teemed.

This is the song of fury -
the flames of the stake created it
on the night of ire
from the blood of babes and the old
from desecrated corpses and the jewels of temple virgins
slain in the field...

At that moment the golden-haired youth sprang to his feet, pointed
to the steep cliff on the other side of the river, and shouted aloud:
"Look! Look!" They all raised their eyes, horror-struck at what they
saw. From the mountain tops opposite, beyond the cliff, there came
walking, and mincing as they went, tripping and floating like a
concourse of airy angels, a long straight row of tender maidens,
delicately fair. In one line they walked, light of foot, hands spread
skyward, caught in the beams of the moon, eyes closed like
sleepwalkers, crowns of thorn upon their heads, and upon their faces
the frozen anguish of the Messiah. An eternity of faith slept below
their eyelids, and lambent laughter slumbered on the threshold of their
lips.

The youths recognised them and feared so greatly that their hearts
seemed to perish. For they saw that the maidens, with eyes shut, were
nearing the edge of the cliff which fell precipitously to the river, and
that in one moment they would be only a step away from the chasm
yawning in front of them.

They shouted at them loudly and waved their hands, but the
maidens, unseeing and unhearing, continued walking in a long line,

ישרה וקלה ועיניהן עצומות... והנה גם הפשע האחרון...
מחרות ארבה של-עינים נפקחות פתאם נצנצו רגע ככוכבים
ויכבו - ותעפנה כעדת חסידות לבנות אל-שחור המים...
ויקפצו הבחורים בשאגת חרדה ויתנפלו המימה. תלתליהם
סמרו כרעמות הלכאים וידיהם תמרו בכפן מצולה. חתר וסחה,
חתר וצוף - לעמת הכף נחפזו. והנה נבלעו ראשיהם בצלו
הכבד של-הכף... והנה הם כבחי הנהר... ויזעף הנהר ויחמר
ולא-ידע שלו בבטנו. ומשבר גדול ושחר התנשא כהר-פחדים
מבטן מצולה ופל את-עו הנפש אחר. אבל העפל העפילו
עו הנפש ויטפסו לעלות אל-ראשו. וישתק המשבר ויתאפק,
ויעמד נד אחד; ואולם בקרבו ארבה מחשבת ודון. והבחורים
מטפסים וחתרים, מטפסים ועולים. והנה הם עם-הראש... והנה
שונעת העלמות עולה מעבר המשבר - ופתאם נבקע הנהר
תחתיו ויחצה ויהי לגיא צלמות - ויחליקו הבחורים במורד
המצולה הפתוחה. ושם, בתחתיות שאול, נפגעו ראשיהם בראשי
העלמות. אשר צפו גם-הן כנגדם...
ודממה כבדה, מנוחת שבע לאבדון, רבצה פתאם על-הנהר.
נסתם הגיא על עו הנפש; ועל-חלקת המים השחרים חלף
פתאם בלאט כדמות דבר כבד וגדול ושחר ויזף-לו בדממה
אחרי גופות הנגרפים. הספינה שחרה היא ואם ארון מתים?
והעלם הרך ובהיר העינים, אשר נשאר לבדו מן-הבחורים
אצל זו הסלע, התחבט פתאם ארצה, וילט פניו בכפיו ויבך.
ויבך.

1

וכאשר קם העלם מכרע על-ברכיו ומהשתטח - וישא עיניו
שמימה כמשפטו. וירא והנה שם במרומי הכף אשר לעמתו, תמה
וינקיה כמלאך הצניעות והענוה, נצבת לפניו עלמה אחת זכת
בשר ונוגת עינים, עפעפיה ישרו נגדו ועל-ראשה תורח אילת
השחר...
ויפעם לבב העלם, וישפל בפעם הראשונה לימי חייו את-
עיניו הצנועות ארצה. וישקע מבטו בנהר וינח על-צלם העלמה
הנשקף משם עם כוכב השחר.

והיא היא הפעם הראשונה אשר-הביט העלם בלילה ההוא
אל תהום האבדון.
ופתאם שב העלם ויכרע על-ברכיו לפני הדמות אשר במים
עיניו קשורות אל-התהום בצער אהבה ושפתיו דובבות בכליון
בעגועים:
- אחותי, האת היא?
וידם העלם, ולא יכל דבר עוד, כי גבר עליו המון לבבו
ונפשו אבדה כנפשו...
ואולם מקץ רגע התעורר ויפקח את-עיניו, והן חלמות
ועמקות מאד, ונפש אנושה פצועת אהבה תכת דם פרפרה
במעמקייהן. ויעצם העלם את-עיניו בכאב לבבו הנאמן והנדול,
והמית פלאים, הגיון צער טמיר ונעלם, כהמות מען חי מחביון
עשבים לפנות ערב, שטפה מפיו בורם תפלה לאמר:
- האת היא, יחידתי ונר חיי ומלאך לבבי מעודי ועד היום,
אשר נגלית עתה אלי מראש צורים באי שימון זה תחת כנפי
השחר וכוכבו? ואני באלפי קולות שועה אליך נפשי ממעמקי
חיי כל-הימים וברבבות שבילים נעלמים ונעקלקלים ברחה
ממך אליך... בשחר ילדותי עוד ראתה עיני יפעתך ותחמד
בסתר לילות ושחרים את-אורך הננו. בין הררי שמרון, תחת
גפני הכרמים, שמה חבלתני אמי ותהי ערשי מקלעות זמורות
ולולבים ושירת אמנתי קול הצפור. קמות בר גבהות ושדי
תרומות ברכו ילדותי ויערות אשרים רעננים ועפאי הברושים
בסודם הביאוני; ואהב את-אלהי הארץ, אלהי ההרים והעמקים,
ואת-אלהי השמים ראתי. ואולם לפנות שחר, לפנות שחר,
במשך קרן הרוצה הראשון בדממת העולם מראשי ההרים ויראת
קדושים נעלמה ומתוקה יעטתני - ואתגנב יחידתי מספת משכבי,
ואצל על-גבעה רעננה, רגלי טבולות בטל בקר ועיני נשואות
אל-שמי התכלת, וארא את-כבודך ככוכב השחר ושיכנתך
בנה ורחו הצנוע. ותרמני לי ממרום באהבה חרשית ותרעידני
את-לבבי ברטט עפעפיהך, ואהב גם את-כל-השמים ומלאם
בעבורך...
והעלם הוסיף לדבר בעטף רוחו:

with light steps and closed eyes... And now the last step... A long
necklace of wide open eyes gleamed suddenly like stars and went
out - and they flew like a flock of white storks into the black depths.

The youths leapt into the water with a shout of dread. Their hair
rose up like the manes of lions and their hands oared the deep.
Swimming and plunging, swimming and floating, they hurried toward
the cliff. Soon they were half way over. And the river stormed and
seethed and knew no peace. A great black breaker reared up like a
mountain of fear from the depths and hurled the courageous youths
back. But back they climbed, clambering upwards again, and the
breaker was still, a column of water transfixed. But a vicious plan was
afoot. The youths swam, scaled and fought their way up, and soon
they were on top of the waves... and the cries of distress of the
maidens could be heard just beyond the breaker. Suddenly the hill of
water caved in, fell apart cleft in two, and became a valley of the
shadow of death. The youths hurtled down the steep sides of the
gaping abyss. And there at the bottom of Abaddon their heads
smashed into the heads of the maidens, who were swept towards
them.

A heavy silence, the satiety of hell, fell suddenly upon the river. The
chasm closed upon the brave. Over the black water behind the
flotsam of bodies slowly floated a large heavy black shape. Was it a
black ship, or a coffin?

And the fair youth with the pale eyes, who alone of all the youths
had remained by the jutting rock, suddenly fell to the ground, covered
his face with his hands, and wept and wept.

6.

When the prostrate youth rose from his knees he raised his eyes to
heaven as he always did. And there upon the top of the cliff opposite
him he saw a lonely sad-eyed girl, as pure and innocent as the angel of
chastity and modesty. Her eyelashes pointed straight towards him
and the morning star shone upon her head.

The youth's heart beat, and he cast his eyes downward for the first
time in his life. He plunged his gaze into the river, and it rested upon
the girl's image reflected there together with the morning star.

It was the first time that night that the youth had looked into the
depths of Abaddon.

Suddenly the youth fell upon his knees again before the figure in the
water, his eyes glued upon the depths in an anguish of love, his lips
mumbling words in an ecstasy of longing: "My sister, is it you?"

And he fell silent, unable to say more for his heart was breaking
and his soul was lost...

But within a moment he came to himself and opened his eyes. They
were very deep and dream-ridden, and a soul mortally wounded,
bleeding with the wounds of love, writhed within their depths. The
youth shut his eyes for the pain in his heart and a wondrous sound, a
harmony of sorrow arcane and intimate, issued from his mouth in a
flood of prayer like the murmur of a spring of living water in a grassy
covert at evening:

"Are you she, my only one, my life's light, the constant angel of my
heart, revealed to me now upon the cliffs of this desert island under
the wings of the morning and its star? I have cried out for you from
the depths of my soul with a thousand voices, and along tens of
thousands of crooked, secret paths I have fled you and sought you...
From the dawn of my childhood I saw your beauty and longed for
your hidden light: Night and day, in the hills of Samaria, under the
vines where my mother conceived me, where my cradle was plaited
vine tendrils and palm branches, and my nursery song the call of
birds. Tall wild wheat and fields of heave offerings blessed my
childhood, groves of fresh trees and yew branches were my
companions. I loved the God of the land, the God of the hills and the
valleys, and I feared the God of the heavens. But at dawn, or just
before dawn, when the horn of the first shepherd echoed from the hill
tops, and a sweet, holy mysterious awe invaded me, I would steal
away from my lodging and go up some bright hill, my feet wet with
morning dew and my eyes carried upward to the blue sky, and I
would see your glory in the morning star and your Shekinah in its soft
beam. And you would beckon to me from above in silent love, and
you would shake my heart with the trembling of your lashes, and I
would love all the heavens and all they contain for your sake..."

The youth continued, broodingly:

"And afterwards I was an orphan and alone... My father died an unhallowed death in war, with the curse of God upon his bones, and my mother profaned her heart for handfuls of barley and for crumbs of bread in a foreign land, and I remained alone, a solitary wanderer among the hills, with nothing but a stone for my pillow at night. Foxes surrounded me in the dark and owls frightened me with their hooting, and I was a mild and lonely dreamer, harbouring a spirit as timid as a bird's and expectant, wondering eyes. And you would appear to me then, white and mournful. From the night mists you would appear at my head; from the hilltops you would shine to me and shed your gentle beams upon me. And with a mother's tenderness your golden light embraced me. It was you who taught my heart secret sorrow, silent pain, the anguish of love. And I watched for the dawn of morning from the hill Mizar and at night yearned for you like a weanling for its mother. One day at dawn an old man of Judea found me lying among the hills. He wore a cloak but his hair was unkempt and he was gloomy and morose. He was a Nazirite, a venerable holy man, and he looked like the cloud of glory, the colour of ice before dawn. He pitied me, the old man; he took me to the shelter of his tent, and covered me with the shadow of his frail white beard. He taught me his ways and the worship of God, weaned my soul from all coveting and taught me to look heavenward. And he plucked all the buds of my youth one by one, and bore them to his God, and laid my deepest yearnings upon heaven's altar. My days, like his, were spent in fasting, my nights, like his, were spent in prayer; and I feared the old man as the flower fears the autumn.

My face became hollower from day to day and my brow paled, but my hair grew thick and curly and in my heart a vigorous forest of dreams flourished. Young as I was I went astray in that dark forest like an abandoned fawn among the cedars of Lebanon... Sometimes the forest of my heart would turn into an orchard, all blossom and choice fruit drenched in sunlight, and there you were, like a daughter of God, fashioned out of radiant light, walking in the fragrant paths, a transfiguring smile on your lips, and I, a musing, anxious bird of love nestling on your white shoulder... In those days I was still pure and chaste and shy, my soul clear as a dewdrop in a lily's throat, and my

heart as bright as a drop from the pool of Siloam in a crystal glass. No particle of woman had clung to my coat, nor had I known any woman's scent, though a thousand living springs had gushed in my heart, and my soul had thirsted for love, masses, masses of love.

Your figure floated before me in all my reveries, rising suddenly in my soul in the image of a woman and the daughter of God, and I did not know when or from where the pattern for such an image had come. Sometimes I thought that God had planted you in my heart from all eternity, and that long ago I had encountered you on one of the stars, or in an ancient dream, and you had called my name. For your memory was engraved on my heart in white fire, your fragrance suffused my distant childhood, and I heard your voice in my speechless dreams. By day as I walked, eyes heavenward, I groped for your shadow like a blind man, and at night on my bed I sought you... Sometimes the old man would rise at night, before dawn, and stand at his open window, looking East, his eyes on heaven and his lips chanting prayers to the God of his life. And I would be lying there on my bed in the darkness, burning with love, tossing and turning in the pangs of strange longings, and my soul would expire, would writhe like a milk lamb between the teeth of a hungry lion, and my eyes would weep, my teeth chatter, my trembling lips whisper the desires of a sinful prayer to the God of my life...

And the old man's song entered my heart like a clear spring bubbling into a turbulent sea. I despised myself and tormented myself and made vows in the darkness of my spirit... I was afraid of the old man, lest he find my soul a harlot and scorch her with the coals of his eyes... And I did not dare to look heavenward but turned my eyes into the dark depths of my spirit, and shrunk into myself like a worm in a storm...

And you pitied me, you the pure, the chaste, the merciful, and did not despise my torments... From above through the window you looked at me, you shone upon me in my bed, shedding bright beams. Your radiance made me as pure as I had once been, whiter than snow. Then I went down to the stream to wash and to bless the heavens and to consecrate myself entirely to God. The dawn wind blew holiness upon me from all the hills and I walked invigorated as

– ואחרי כן יתום הייתי ובודד... אבי מת מות פריצים במלחמה וקללת אלהים על-עצמותיו, ואמי חללה את-לבכה בשעלי שעורים על אדמת נזר, ואותר אנכי לבדי ואתע כל-הימים גלמוד בין ההרים ובלילה חבקתי צור. שועלים הלכו סביבי באפלה וכוס חרבות בעתתני ביללתה, ואני רף ויחיד והזה, אין לי כל, בלתי אם-נפש חרדה כצפור ועינים צופות ותמהות. ותופיעי אלי את, הצחקה והנוגה, מבין ערפלי לילה, ותשכימי אל-אבן מראשותי ואל גבעת מלוני. בשחר מראש הרים תעירי לי ותשחרני חסד בקרן ישעך, ובתוגת אם עין והבך עלי התרפקה... ותלמדי את-לבבי יגון סתרים ומכאובי שתיקה ויסורי אהבה... וגם-אני קדמו עיני לך אשמורות מהר מצער, ולילה, כגמול עלי אמו, אערך-לך ואצפה... ומצאני באחד הימים איש שיבה מיהודה מוטל בין ההרים עם-שחר, והאיש לבוש אדרת ופרוע שער, הולך קדורגית תעף, והוא נזיר וקדוש אלהים ונזרא הוד, ומראהו פאשר יהיה מראה ענן הכבוד ועין הקרח לפנות בקר. ויחמל עלי השב, וישעני בסתר אהלו ובצל וקנו הלכן והרועד פסני. ויורני מדרכיו ויעבדני לאלהיו, וזר נפשי מכל-חמדה וילמדני להביט שמיקמה. ואת כל-צאי עלומי קטף אחד אחד וישאם לאלהיו, ויקדש את-ראשי מאוני לשמים, ויהיו ימותי צומות כימותיו ויליותי תפלה קלילותיו. ואירא מאד מפני הנקן כירא הפרח את-הסתיו. פני דלו ומצחי חור מיום ליום – ואולם קנצותי פשו ויעשו תלתלים ובלבבי שגשג יער רענן של-חלמות. ואבד בקטני באפלת היער ההוא ואחי כעפר מדה בין ארזי הלבנון... ויש אשר-נהפך היער בלבבי ויהי לפרדס, כלו פרחים עם מגדים וטובל בזהר שמש, והנה את כבת אלהים, רקומת אור וכלילת נגה, מתהלכת בין צרונות בשמיו ושחוק אשר תחיי בו על-שפתיה, ואני יונת אהבים חרדה ומהגה שוכנת כתפך הלבנה... ובכימים ההם ואני עודני טהור וצנוע ובישן, נפשי זכה בתוכי כאגל הטל בגרון

החבצלת ולבבי בהיר כרסיס מיהשלת בשפת כוס גביש. אבק אשה לא-דבק במעילי וריחה לא ידעתי. ואולם אלף מעינות חיים שוקקו בלבבי ונפשי שאלה המון אהבה, המון אהבה. ותפרח דמותך לפני מתוך כל-הרהורי ותעל פתאם מנפשי כתבנית אשה ובת-אלהים, ואני לא-ידעתי איככה ומתי רקמה בנפשי התבנית ההיא... ויש אשר נדמה לי והנה נטעך אלהים בלבבי מאז מעולם, ומשכבר הימים על אחד הכוכבים או בתלום קדומים עברתי עליך ותקראני בשמי. ויהי זכרך חרות לנגד עיני באש לבנה, ואריח את-ריח ניהוחך גם מחידות ילדותי הרחוקה, ומחלומותיה האלמים בת-קולך שמעתי. יומם בלכתני ועיני נשואות שמיקמה גששתי כעור את-צלך סביבי ובנדודי הלילה בקשתיה על-משכבי... ויש אשר-יקום הנקן בלילה והעיר שחר, ועמד על-יד אשנבו הפתוח מול המזרח, עיניו תלויות למרום ושפתיו עם-כוכבי בקר ירננו תפלת קדש לאל חיו, ואני בעת ההיא שוכב כנגדו על-מטתי בעלטה, כלי בווער באש אהבה ומתהפך בצירי מאויים נעלמים, ונפשי תחיל, תפרפר, כטלה חלב בין שני כפיר רעב, ועיני בוכיה ושני נושכות ושפתי לחשות ברעד חשק תפלת חטאת לאל חיי אני... ובאה רבת הנקן בקרבי כמען טהור מפכה אל-ים נגרש... ואקל מאד בעיני ואתענה מאד ואכטא נדרים בעלשת נפשי... ואת-הנקן יראתי פן-ימצא את-נפשי חללה ושרפה בנחלי עיני... ולא נועזתי עוד לשאת עיני שמיקמה ואשפילן אל-תהום נפשי האפלה ואתפנץ כתולעת ביום סגריר... ותחוסי עלי את, הזכה, הצנועה והרחמנה, ולא בזית את-ענותי... ממרום בעד האשנב הצצת אלי אל-מטתי ותקרני, ותהלי אלי כימי קדם ותטהרני, וזי האור מאווב קרנך על-לבבי – ומשלג לבין... אז יצאתי אל-נחל המים להתקדש עם טובלי שחרית לשמים ולתת את-נפשי כליל לך. שפע קדש רענן השיבו עלי רוחות השחר מקל-השקים ואחי כהולך לקראת סוד קדושים רבה. גבורת אלהים

towards a great and sacred secret. I was filled with the strength of my God, my heart renewed, my spirit ready, my soul a ram's-horn. I did not know myself. I lifted my head and widened my eyes to the sky as I went down to the stream.

Suddenly the lap and wash of the water coursed through me like a crystal current, and sang in my ears like psalteries. I looked up, startled, and I saw a girl bathing in the river. Her fair flesh glimmered in the dim light and intoxicated me—I nearly threw myself upon her like a tiger; but the old Nazirite's image flashed before me, and I choked back my desire with a moan and hid in a crevice of the rock to watch from there that pure body. With my eyes I devoured the bared white flesh, my soul gloated trembling over the virgin breasts. I ground my teeth, I clenched my fist in the face of—I knew not what: heaven for tempting me, or hell for enticing me. My clenched fist fell like a hammer upon the spike of rock and shattered it, and my feet ground the stones to gravel.

When I came to myself I was filled with a darkness of terror, a great awe. I was afraid of chaos, and I dreaded the rack of choice. I had seen my soul and it was black and white at once, a mixture of light and darkness; and I had seen my heart and it was an eagle's eyrie and a nest of vipers. Was it for this my soul had thirsted all my days and my heart pined at night? I sat there desolate on the banks of the stream, my gaze in the water, and my head bowed beneath a dark weight. I was caught on the scales between a curse and a blessing. Suddenly I caught sight of my reflection in the water and I saw that my hair had grown wild and heavy and that it hung upon me like a dark covering of black snakes, plotting against me from the river bed. I leapt to my feet determined to sacrifice my fleece of curls too, to the heavens.

Fearfully, I revealed my secret to the old man and he blessed me with his eyes and sent me to Jerusalem that very day. I entered the gate of the city of God with sacrifices and burnt offerings in my hand. I saw his holy Temple, the glory of his young men and his priests, and the solemnity in his courts—and my spirits did not rise. I shaved my Nazirite head and I threw my shaven locks to the fire-lion at the altar. In an instant my fleece soared up to heaven in the flame of the

sacrifice, and the splendour of my youth was dust and ashes—fragrance to God. A black wave of hatred, like smoke, like death, submerged my burnt soul. My eyes darkened and I longed to roar like a lion—but at that moment a chorus of Levites swept me away and swamped me in a sea of song, and the noise of trumpets and the moan of harps deadened the crying of my youth, and my heart was lost in the thunder and clash of the drums and cymbals. And I fell helplessly at the feet of the aging Priest in his mantle, and I covered my head with the skirts of his robe among the bells and the pomegranates, and I wept, and confessed, and wept.

And when I left the holy precincts I saw a single small curl of my hair which had escaped the fire, lying at the side of the altar among the cinders. I stole my curl, the fruit of my vow, from the table of God, and I hid it against my body, and I fled with it, and I carried it like a seal on my heart for many days, and I hung it like a talisman round my neck. When my hair began to grow again, I took it out, and kissed it, and threw it to the wind. And so I returned my theft to the heavens...

And now see what happened. The heavens had mocked me, deceived me with cruel illusion. My youth, my all, had been taken from me and nothing given me in return. Subservient as a slave I raised my eyes heavenward constantly. I begged for my portion like a dog and without complaint I willingly acquiesced in my lot. But the heavens were silent in their pride. They had consumed my youth with a false show of righteousness. I remained again alone in the desert and my oppressed springtime turned away from me, sullen and morose, without a kiss or a parting blessing, while I still pursued it, clinging like a child, kissing and stroking its feet, snatching the hem of its garment, cajoling and crying, "Don't leave me".

Then you appeared to me suddenly, the source of my strength and the queen of my soul, and now you are here before me, in all your glory, on earth, the sceptre of happiness in your right hand, the diadem of salvation on your forehead. No sooner had I laid eyes upon you than all my suppressed longings surged up like caged adders from their nest in thirst and in hunger, half their bodies reaching out, stretching out, quivering, to you, to you, with a strange fire, the fire of

מלאתי, ולבבי חדש, ורוחי נכון, ונפשי תרועה - ולא ידעתי
נפשי, וארחיב את-עיני לשמים, ואשא ראש, ואהי הולך ויורד
בנחל. ופתאום והנה צליל מים ושקשוף רחצה כנרם גדלח
עברני והמה על-אזני כהמון כנורות. הצצתי ונדהמתי: שם,
בנחל מנגד, כדמות נערה רחצת ראיתי ווף בשרה הבהיק אלי
מתוך האפולולית ושפירני... כמעט ונקתי אליה כנמר; ואולם
דמות הנזיר נצנצה לפני - ואחזק את-תאנתי בנהם כפיר
ואסתר בנגיק סלע ואציץ משם אל הנזירה הזכה. בעיני אכלתי
את-מחשף בשרה הלכן ונפשי פרססה ברטט שדי בתוליה,
ואחרק שן, ואשלה אגרף ולא-ידעתי לקראת מי, אם לקראת
השמים אשר-ינסוני ואם מול השטן אשר יתגר בי. יורד אגרף
ועמי כפטיש על זר הסלע ופוצצוהו ורגלי סתנה אבני החצץ...
וכסור מעלי שכרוני - וישופוני מחשכי אימה, ואירא יראה
גדולה מפני. מפני התהו ומפני כף-הקלע יגדתי,
כי ראיתי את-נפשי והנה היא שחרה ולבנה כאחת, ערב
אור עם-חשך, ואת-לבבי ראיתי והנה הוא מאורת צפעוני
וקן-נשר. העל-כן צמאה נפשי לשחר כל-הימים ולבי לנשף
יהמה... ואשב שם על שפת הנחל משמים, עיני במים וראשי
כפוף תחת משא מחשכיו, ואהי כיושב על-פרשת דרכי הקללה
והברכה. וארא פתאם את-קוצותי במים כי גדלו פרע וכי-
כבדו, והן תלויות ומאפילות עלי כולון של-נחשים שחרים
חוקמות לנפשי מקרקע הנחל - ואקפץ ממקומי ואקדיש גם
תלמלי לשמים. הפף הכרעה... בחרדת לבב גליתי את-סודי
לזקן ויברכני במבטי עיני וישלחני עם-הנזן החמה וירושלימה.
ואבא בשערי אלהים תבח ומנחה בידי, וארא את-היכל קדשו,
תפארת בחוריו וכהניו, ואת-תשואות חצרוני ראיתי - ולא-קמה
בי רוח, ואגלה את-ראש גוריי על דם זבחי, ואשליף את-קוצותי
לפני ארי האש על-המזבח - ובן-רגע עלו תלמלי בלהב הזבח

השמימה ופאר עלומי היה לאפר, ריח ניחוח ליי... גל שחר
כעשן המערכה וכשנאת המות וזק פתאם מנפשי השרופה בחשך
עיני, ואמר לשאג כארי - ואולם ברנע הזה הציצה עלי להקת
הלוים ים של-זמרה ויסחפני, ויכס שאון החצצרות והמית
הקבלים את-שאנת נעורי, ולבבי תעה ויאבד ברעש התפים
והצלצלים. ואתנפל בלא-כח לפני הפהן הישיש לבוש הבדים,
ואקבש ראשי בשולי מעילו בין הפעמונים והרמונים, ואבך,
ואתודה, ואבך - - -

וכצאתי מאת פני חצר הקדש וארא והנה תלמל קטן אחד
מקוצותי נמלט מן-האש והוא משלף בסאת המזבח אצל הדשן.
ואננב את-תלמלי, בר-נדרי, משלחן אלהים, ואצפינהו בחיקי
ואמלט עמו, ואשאנו כחותם על-לבי ימים רבים ואתלנו כקמע
על-צוארי, והיה כשוב תלמלי לצמח - ואוציאהו, ואשק לו,
ואורנו לרוח - והשיבותי את-הנגבה לשמים...

ועתה ראי גם-ראי, הנה התל התלוי בי השמים ובכחש אכזרי
סבבוני. את-נעורי, את-הפל לקחו ממני ומאומה לא-נתנו לי
כפרם. נכנע כעבד נשאתי את-עיני אליהם כל-הימים ואשאל
בדממה כפלב את-חלקי וכלי תלויה יחלתי למנת גורלי, ואולם
הם החרש החרשו לי בגאותם, ויכלו בצדקת רמיה עלומי. והנה
נותרתי עוד הפעם לבדי בארץ מדבר, ואכיבי העשוק הסף
ללכת מעמי סר תעף, בלא נשיקה ובלא ברכת פטורים, ואני
עודני רודף וקרוף אחריו כילד, לופת ונושק את-רגליו, ותופש
בקצה בגדו, ומפרפר ושואג: „אל מעזבני!" - ותגלי את אלי
פתאם, אילוחי ומלפת נפשי, והנך נצבת עתה לפני במלא הודך
על-הארץ, שרביט האשר בימינך וציץ השועה על-מצחך.
ואני כמעט ראיתיך - וכל-מאניי הכלואים הגיחו פתאם כפתנים
רצועים מחוריהם בחצי גיותייהם והם נמשכים ומרטטים, רעבים
וצמאים, למולך, למולך, ואש נרה, אש המרד, בעיניהם... וראי,

rebellion in their eyes. And look, I will give you whole heavens full of gold and silver stars, for one handful of love, as the price of one touch of your sceptre. What am I and who am I now to the heavens, since you have abandoned them for me, and taken your splendour from them? The columns of the firmament are smashed, the palace of God destroyed, his throne broken and his gate a gate of dung. But I have grown vigorous, and powerful and beautiful, my head held high in pride and the roar of a lion in my loins. And you are with me. Only command, and I will toss my mane and I will shake down the ramshackle heavens as one throws off straw. Only say the word—I will baptize my life in this bottomless pit. Since I lowered my eyes to your image within it I shall never raise them again to the heavens... Grant me your favour, pity me, take me to you, my sister—I am yours. Make me a seal for your heart, or a stool for your feet... I will crouch like a dog at your skirt, I will watch every flicker of your eyelashes or your finger. Or I will hurl myself on you like a lion and drag you to one of the caves...

The youth paused suddenly, and his voice filled with pleading and entreaty. I will make you a new heaven and a new earth and surround you with new azure and with new splendour. I have made you the sun of my sphere, I will weave your memory into the song of my soul. I will crown you with my prayers, I will make a carpet for your feet with white flowers. I will hover round your chair like a fiery eagle and return your flame to you with my wing. I will soar to unimaginable heights at your command, my scream of joy will reach to the furthest suns.

The youth opened his eyes to a blaze of light. He lifted his eyes in yearning to where the girl stood, his whole body burning and shaking. He looked, and he turned to stone. The girl had vanished from the cliff, but her image was still fixed in the river like a seal, and she looked toward him, with the morning star, from the black depths.

A great flame seized the heart of the youth and shook him back and forth. He shook his fist and shouted out in the torment of his soul, "Fire, Fire, Fire". And from beyond the cliff on the other side of the river came the echo: "Fire, Fire, Fire". And the river of Abaddon was convulsed and became a fearful fire, and all the island burst into a roaring flame.

After the roaring a great silence fell, the silence of dawn. The youth's head sank in languor on his breast and his eyes were fixed to the river's depths. Silently he reflected upon the secrets of hell and measured the deeps with his eyes. Everything around was hushed, and everything was hushed within his heart. A black wing of mourning was stretched over his head and the sorrow of his thoughts were as the depths of an abyss.

But in the midst of the heaven, over against the youth's head, there was still one benign eye open, a large, shining, golden protective eye—the eye of the morning star.

The morning star stood on high, and whispered from a great distance the blessing of God to the youth, and beckoned him and clung to him. And he did not know it.

Suddenly he awoke and turned his eyes from the deeps of Abaddon and drenched them in the deeps of heaven, and appeared to be weighing one against the other: Heaven or Hell.

The baptism of blue cleared his eyes and restored their light, and made them bright and clear as before, without a sign that the flame had corroded them...

The peace of dawn entered the youth's heart, like ointment dropping upon his seared soul, and he gave up and surrendered.

When he looked again at the cliff he saw a single, small cloud, pure white and winged, hanging from the centre of the world above the cliff. A hand protruded from under the wing and pointed to the morning star. Was the image an angel or the girl?

And he continued to follow the morning star with his eyes and his soul caught on her beams. There she was, with her sad, pure light, shining and clear as ever. Her candle would never go out, nor her sparkle darken. Every dawn when the great and the singular, the eminent and the orphans of the world go forth, to wander, solitary, in the mists of the plains, and to pave with their footsteps the first roads to the mountaintops—she appears, lonely and mysterious as they, greeting their eyes with her modest light. She has one blessing, one message only: Be pure, be pure, be pure! And she gathers up all the souls in the world towards one single point of light—the dawn.

את-מלא שמי כוכבי כסף וזהב אמן לך בקמץ אחד של אהבה, מחיר מגע אחד בראש שרביטך. מה-לי ומי-לי אפוא עתה בשמים, אחרי נטשך אותם בגללי ואחרי פגות יונד מהם? כי הנה פור התפוררו עמודי שחק, והיכל יי חרב, וכסאו נשבר, ושער אלהים היה לשער האשפת; ואני גדלתי, ואחזק ואיף, גאון לא-נשבר בצוארי, ונהם ארי בכליותי, ואת עמדי - צוי, ונערתי את-תלמלי ופרקתי את-השמים המרוספים מעל ראשי כנער קש; דברי דבר - וטבלתי בשחת האבדון הנה את-חיי, וכאשר הורדתי בו את-עיני אל-צלמך, לא אוסיף לשאתן עוד השממה עד-עולם... קחיני, חניני, שאיני אחותי - הנני בידך. שימיני כחותם על-לבך או הדום לרגליך... כפלב ארביץ אצל שולי שמלתך ואשמר ניד עפעפך ומשלח אצבעך, או ככפיר אונק אליך ואסחבך אל-אחת המאורות...

והעלם התאפק פתאם ויחנן קולו ויפלל:

— או שמים חדשים אברא לך ותכלת חדשה וזהר חדש אסובבך, וקבעתיך פשמש בגלגל חיי, ויכרךך אארג בשירת נשמתי. כתרם אקשר לראשך מתפלומי, ובלבני פרחי מקום רגליך ארפד. ורחפתי סביב כסאך כנשר אש, ואשיב עליך להבה באבדתי. אל מרומים לא-שערתיים אדאה בדברך, ועד שמשות רחוקים צוחת אשרי תגיע...

ותפקחנה עיני העלם - ויאבקו בהן זהר ושלמה... וירם העלם את-עיניו בכליון נפש אל-מול מקום הנערה והוא רועד ובווער כלו. ובהביטו - יהי לאבן: הנערה נעלמה מראש הכף ואיננה; ואולם דמותה עודנה טבועה בנהר כצורה כחותם, והיא נשקפת אליו עם כוכב השחר משחור מצולה.

ואש גדולה אחזה בלב העלם ותלהטהו מסביבו. וירעד אגרף ויצעק בענות נפשו ובמכאובו הגדול: „אש, אש, אש!“ וימראש הכף מעבר הנהר התפוצצה בת-קול: „אש, אש“ - ויודעו נהר האבדון ויהי לחרדת אש וכל-האי היה לשאגת להבה...

ואחרי השאגה דממה גדולה, דממת שחר... ויצנח ראש העלם בלא כח על-חזהו ועיניו נצמדו למצולת הנהר. דומם תהה על סוד האבדון וימד תהומותיו בעיניו. הפל חרש באפלה סביבו והפל חרש באפלת לבבו. כנף אכל שחרה פרושה על-ראשו, ויגון מחשבותיו - מעמקי תהומות.

ואולם בלב השמים, כנגד ראש העלם מלמעלה, עוד עין אחת פקוחה עליו לטובה, עין זהב גדולה, מזהירה, משגת, הלא היא עין אילת השחר.

ותעמד אילת השחר במרום, ותלחש מרחוק ברפת אלהים על ראש העלם, ותתרפק עליו ותרמו לו - והוא לא ידע.

ופתאם התעורר העלם וימש את-עיניו מתהום האבדון ויטבילן בתהום שמים, ויהי כשוקל את-שניהם בפלס עיניו, לאמר: השמים אם האבדון?

ותטהר טבילת התכלת את-עיניו, וישב אליהן והרן ותהיינה בהירות וצנועות ככראשונה, ולא נודע כילחקה אותן השלהבת...

ושלות השחר באה בלב העלם ותהי כצרי זולף על-מכות נפשו, וינח לבבו ויכנע.

וכהשיבו את-עיניו אל ראש הכף - וירא והנה שם ברום עולם, ממצל לכף, כעין עב יחידה וקטנה מרחפת ותלויה, והעב צחרה ובעלת כנפים, וכתבנית יד יוצאת מתחת לכנפה, שלוחה מול אילת השחר. הדמות מלאך היא ואם דמות העלמה?

ותמשך עינו אחרי אילת השחר ונפשו בין קרניה נאחזה. הנה היא נוגת האור ופכת הנגה עמדת בורה ובטהרה כימי עולם, לא-יכבה נרה ולא-יכהה רשפה. בשחר בשחר, כצאת אנשי הפלאות, היחידים הגדולים יתומי העולם, לתעות בדרך בתוך ערפלי ערבות ולסל בכף פעמיהם את-השבילים הראשונים לראשי ההרים - ויצאה היא, היחידה והרזית כמוהם, וקדמה את-עיניהם באורה הצנוע, וברכה אחת לה תמיד ורמו אחד לעפעפה: טהר, טהר, טהר! וכנסה את-נפשות כלם מאשר הם שם אל-נקדת זהר אחת - אל נקדת השחר.

וכליון נפש גדול מנשא תקף את העלם, ואהבת אלהים עזה
 ממדת שטפה לבו בים געגועיה. וישת את תכלת השמים בעיני
 השקר. ויזקף העלם קומתו וירם יד ויקרא:
 - אלהים! גם את האש אשר בלבבי הנני נותן קדש לשמים!
 זהר גדול נגה בעיני העלם אחרי שבועת הקדש. כיראה
 את אילת השחר והנה היא צהלת לו ואורה ישמח, וברכת
 אלהים חדשה תנבא. ויאמן בכוכבו ויבטח בו, וידע כי אלהים
 קרא לו ויענהו באש לבבו, וכי מנה לו אלהים דבר באי ההוא -
 ולא ידע מה הדבר.
 וינער, וימש ממקומו, וישר ללכת עם שפת הנהר לקראת
 הנכון לו בלב בטוח. קריאת האש צללה באזניו ובעיניו נגהו
 דמדומי השחר.
 וצלם הנערה במים והעב הצחורה במרום - משו גם הם
 ממקומם וילכו לפניו...
 ולא השתאה העלם לפלא, כי פלא גדול מזה ירד לשכן
 בלבבו - הלא דומם ומחריש לקראת אילת השחר.

1

וכשהרחיק העלם ללכת - וירא והנה שפת הנהר אשר הוא
 עולה בה, הולכת וגבהה מאד, עד שותה בקומה אל הכף
 שכנגדה; ושני הכפים הולכים ומתקרבים, הולכים ומאפילים
 על-ערוץ הנהר הסגור ביניהם; והיה דמיונם כשני מצוקים אשר
 חברו על-האבדון, והם חרשים מזמה להביאו בין מצריהם
 ולחנקו שם באפלה...
 ויבט העלם בשלוה אל פי התהום, וישאל בלבבו: הירד איש
 לגיא צלמות זה ונמלט?
 ואולם עצר לא-עצר העלם בלכתו כי-נחפו לעלות... והיה
 הולך ועולה, הולך וצועד במעלה הכף - והעב במרום והצלם
 במים עוברים לפניו.
 ופתאום עמדה העב הצחורה ותנח ברום עולם על שן-סלע.
 ויצף העלם למרחוק, וירא והנה כעין צוק גדול ושחר מתנשא

שם מתוך ערפלי שחר, והצוק גבה ותלול ועל כתפי הכסים
 ישכן. תחתיו עובר נהר האבדון ועל-ראשו דולק כדמות נר
 קטן...
 וירח ללב העלם את-אש הקדש מרחוק ותפועם רוחו... הנה
 הנו נר האלהים הנגה, רועד מערפלי שימון וקורץ מראש
 צורים. רותת האור וחרד, ורמו לו כרמו הגאלה... מי הדליק
 את-הנר ההוא בראש הצוק ומי נקי וטהור תכה בו... האמנם
 הוא הדבר אשר-מנה לו אלהים באי הנה?
 וחדות אלהים אדירה, בלי מצרים חדנה, פרצה כנחל איתן
 אל נפש העלם, וירחב ויסחד לבבו, ויגל ברעד תחלת ואמונה.
 ורגליו קלו וצעדיו רחבו - והיה הולך וטס לקראת נר האלהים.
 קריאת האש צללה באזניו ובלבבו סעמה ברכת השחר.
 ושביב האור הולך וגדל לעיניו. הנה הוא כלשון אש קטנה
 רוקדת באהבה כנגד אחותה הצפירה. והנה הוא כתלת
 שלהבת, ועינו כעין אש האריאל, אשר ראה ביום נורו... ויבר
 העלם את-אש הקדש, ויעור הנשר בקן-לבבו, ויעף דרך פיו
 בצונחת מרומים: אש יי, אש יי! - וישכח העלם שאול תחתית,
 ויזנק אל-ראש הצור, ויעט אל-שלהבת הקדש, ויניפה תנופה
 שמקמה. נהדר במרום נצב בכליל עלומיו ותלמליו. רום וקף
 ראשו המעטר ולפיד השועה בידו יבער. העב הצחורה כרוב
 סוכך לראשו ואילת השחר תברך עזו.
 ותרוצת גיל אדירה נכונה על שפתי העלם - ואולם ברנע
 הנה נגלתה לפניו שנית דמות העלמה מתהום האבדון... הנה היא
 היא, כלילת חמדה ותפארת. במלא זהרה הופיעה וצפירת הנגה
 במצחה. עפעפיה יישירו נגדו, ותשלף תכה בתהום נשמתו. דומם
 תמשך אליו למרום, ודומם תמשכנו אליה שאולה. גדיה פרושות
 לעמתו, פשוטות לקבל ולתת. מבטה - אהבת מות, ורגעים
 כנצחים ישקל.

A yearning too great to be borne came upon the youth, and a love
 of God stronger than death swept him away in an ocean of longing.
 He drank the blue of the sky with his eyes and was intoxicated. He
 straightened up, raised his hand and cried: "God! Even the fire in my
 heart I will sacrifice to the heavens".

A great light was in the youth's eyes after his vow, for he saw that
 the morning star rejoiced and was glad, and prophesied a new divine
 blessing. And he believed his star and was confident and he knew that
 God had called and that God had appointed a destiny for him on that
 island, though he did not know what destiny it would be.

He pulled himself together and set off, walking straight along the
 bank of the river toward whatever awaited him, with a trusting heart.
 The call of the fire rang in his ears and in his eyes was the soft light of
 dawn.

The image of the girl in the water and the white cloud in the sky
 moved too and went before him.

The youth did not wonder at the miracle because a greater miracle
 had occurred in his heart. And he walked on silently, quietly, towards
 the morning star.

7.

After he had walked on for some time the youth saw that the bank
 of the river on which he stood was getting higher and higher until it
 was level with the cliff on the opposite side. And the two cliffs were
 approaching nearer and nearer to each other and shadowing the river
 bed caught between them below. They were like two pillars joined
 together over Abaddon, plotting to bring him into their straits and
 stifle him in the darkness.

The youth looked calmly down at the abyss and asked himself:
 "Shall a man go down into the valley of the shadow of death and
 escape?"

But the youth did not pause on his way for he wished to hasten
 upwards. He continued the ascent of the cliff, and the cloud above
 and the image below in the water went before him.

Suddenly the white cloud came to a halt upon a rocky promontory.
 The youth saw from afar a great black precipice rising out of the

dawn mists. It was high and steep and rested upon the shoulders of
 the cliffs. Below it passed the river of hell and above it shone the
 image of a small candle.

The youth savoured the fire of holiness from afar. His spirit
 raced... Here was the hidden candle of God, shivering in the mist of
 the desert, flickering from the rocky precipice. The light was
 tremulous and fearful like a hint of the redemption... Who had lit the
 candle upon the rocky precipice and who were the clean and pure
 privileged to behold it? Was this the destiny God had appointed for
 him on this island?

A huge joy, a joy without constraint surged into the youth's soul
 like a mighty stream. And in fear and trembling, he discovered hope
 and belief. His feet became lighter, his steps longer, he flew towards
 the candle of God. The call of the fire rang in his ears and in his heart
 throbbed the blessing of dawn.

The candle flame grew as he approached. It was like a little tongue
 of fire dancing in love with its sister the wind. It was like the curl of
 flame, the colour of the lion of God, that he had seen on the day of his
 vow. The youth recognised the holy fire and an eagle awoke in the
 nest of his heart and flew from his mouth with a scream, "The fire of
 God! The fire of God!" And the youth forgot the nethermost hell,
 and sprang to the peak of the precipice, and threw himself on the holy
 flame, waving it heavenwards.

Splendid he stood on high in the perfection of his youth, and the
 glory of his flowing hair. He threw back his crowned head, the torch
 of salvation burning in his hand. The white cloud was covering cherub
 above his head, the morning star blessed his strength.

A great cry of triumphant joy was about to burst from the youth's
 lips when he caught sight of the girl's image in the deeps of Abaddon.
 There she was, perfect, radiant, desirable. She appeared in all her
 glory, a diadem of light upon her forehead. She looked straight at
 him, and threw a hook into the depths of his soul. Silently she reached
 towards him above, and silently she drew him towards her,
 riverwards. Her arms were flung out towards him, her hands ready to
 give and receive. Her look was deathly love. Every moment was an
 eternity.

The youth clutched the torch of holiness violently to his heart, closed his eyes with a shudder, and mumbled: "Heaven, hell — you..." and fell from the summit of the precipice into the outflung arms in the depths below.

The candles of God went out in the sky, and the plains of heaven paled, becoming bleak and naked, like the fields of God after harvest. And in a corner of the field, like a useless implement, the sickle moon was thrown.

The white cloud melted away in fear, the morning star shuddered and went out, for the lioness of day had stirred in her lair and strode forth in vigorous majesty over the threshold of the firmament. Crowned with a golden mane she stalked on, dispensing her lustre to the far horizon of the hills.

8.

The water cast the youth up on a distant land, an alien land, the land of the exile.

He wandered about through all the countries, and came to the people of the exile, and was like an ancient legend and like a prophecy of the future, and he was strange and perplexing to all.

He looked at the heavens and they were alien to him; he looked at the earth and it was foreign. And he taught his eyes to look straight ahead to the world's edge as the girl's image had looked at him that dawn.

When had he seen that dawn?

The youth wandered in the world like an errant star in space, naked and barefoot and clear-sighted. He had nothing but the great fire in the depths of his heart, and the weariness of the dawn in the abyss of his eye.

When did the fire descend into his heart?

For the heart of the youth had been smelted in a triple furnace. And a great fire from a three-fold conflagration burned in him: the fire of God and the fire of Satan, and, stronger than either, the fire of love.

And he carried that fire to the four corners of the earth, and kindled hearts with the breath of his mouth, and lit candles in extinguished eyes.

He went out to his brothers in exile and he saw them in their humiliation and in their torment — and he suffered the pain of all, and he shouted out the cry of all. And in that cry was the roar of heaven and hell, the jealousy of God and the storm of his rage, the moan of a soul dying in the pangs of suffocated love, and the groan of the world on the night of the destruction.

Sometimes the youth fell silent in his pain, and his cry was wordless. There was no sorrow then like his dumb sorrow, and no grief like his hushed grief.

No one could withstand his straight look. Some would evade it by glancing heavenwards, some escape it by peering down, and the youth would watch them until they passed him by, and pity them with a great compassion.

The men of anger and hatred were also affected. They feared his look and fled in haste from him, lowering and frowning with downcast eyes and hands on hearts, like furtive thieves.

But the youth, man of riddles, saw into their hearts, and came into their souls as into an open city, and found there all their hidden corruption, and writhed there as their hearts writhed, and suffered seven times their torment.

Sometimes he would find a heart confident and at ease and his eye would pierce it, sickening it unto death. The repose of such a heart would vanish forever, and it would no longer know restful sleep at night.

Many came and bowed their heads in silence beneath his curse and his blessing, and sought remonstrance and prayer from his lips, mercy and hope from his eyes... A sea of compassion surged within the youth, and his comfort dropped like morning dew upon the hearts of the dispirited. He looked upon them with tenderness, his eyelashes the eyelashes of dawn.

For the youth carried in his heart both the radiance of the sun in its strength and the darkness of the night with its secrets; but his eyes thirsted only for the dawn. The light of daybreak was the seal of his soul, the twilight of dawn the song of his life.

וַיִּאֶמֶן הָעֵלָם בְּחֻקָּה אֶת-לִפְיֵד הַקֹּדֶשׁ אֶל-לִבּוֹ, וַיַּעֲצֵם אֶת-
עֵינָיו בְּרַעְדָּה, וַיִּקְרָא: שָׁמַיִם - אֲבֹדוֹן - אֶת... וַיִּתְנַסֵּף מֵרֹאשׁ
הַצּוּק אֶל-הַזְרוּעוֹת הַפְּשׁוּטוֹת בְּתֵהוֹם הָאֲבֹדוֹן.

וַיִּנְרוֹת אֱלֹהִים כָּבוֹ בְּמָרוֹם, וַעֲרִבוֹת שָׁמַיִם חֲרוּרוֹ, וּמְרִאֵיהֶן
עָגוּם וַעֲרִיָּה, כְּשִׂדֵי אֱלֹהִים אַחֲרֵי הַקְּצִיר. וְשֵׁם בְּסֵאת הַשָּׂדֶה
מִשְׁלֶךְ כִּכְלֵי אֵין חֶפֶץ בּוֹ חֲרַמֵּשׁ הַיָּרֵחַ.

וַתִּחַרֵּד הָעֵבֶב הַצְּחֹרָה וַתִּמּוֹג, וַאֲיֵלֶת הַשַּׁחַר הִדְעוּעָה - וַאֲיִנְנָה,
כִּי נַעֲוָה לְבִיאַת הַבֶּקֶר מִמְעוֹנָתָה, וַתִּדְרֹךְ בְּעֵז מַלְכוּת עַל סֶף
הַרְקִיעַ. מַעֲשֶׂרֶת בְּרַעֲמַת זֶהְבָּה נִנְעָרָה, וַיִּזְוּ זֶהְרָה אֶל אֶסְסֵי
הָרִים...
ח

וְהַיָּמִים הִקְיָאוּ אֶת-הָעֵלָם אֶל-אֶרֶץ רְחוּקָה מְאֹד, אֶל אֶרֶץ
נִכְר, הִיא אֶרֶץ הַגְּלוּת.

וַיִּשֶׁט בְּכָל-הַמְּדִינוֹת וַיִּבֵּא בְּבֵנֵי הַגּוֹלָה, וַיַּעֲבֵר בֵּינֵיהֶם פְּאֻנְדָּה
מִנֵּי-קֶדֶם וּכְחֹזֶן עֲתִידוֹת, וַיְהִי מַחֵר וַאֲישׁ חִידוֹת לְכָלֶם.

וַיִּרְא אֶת-הַשָּׁמַיִם וְהִנֵּה הֵם נִכְרִים לוֹ, וְאֶל-אֶרֶץ נִבִּיט וְהִנֵּה
הִיא זָרָה - וַיִּלְמַד אֶת-עֵינָיו לְהִבִּיט נִכְחוֹ, אֶל אֶסְסֵי עוֹלָם,
כְּאִשֶׁר הִבִּיטָה אֵלָיו כֵּן דַּמּוֹת הָעֵלְמָה בְּשַׁחַר הַהוּא.

מִתִּי רָאָה אֶת-הַשַּׁחַר הַהוּא?

וַתַּעַת הָעֵלָם בְּאֶרֶץ כְּתוּעוֹת כּוֹכָב נִדַח בְּחִלְלַת הָעוֹלָם, וַיְהִי
הוֹלֵךְ עֵרֹם וְחַף וְיֹשֵׁר עֵינָיו, אֵין לוֹ כָּל, בְּלִמֵּי אִם-הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה
בְּמַעֲמָקֵי לִבּוֹ וַעֲיַפַּת הַשַּׁחַר בְּתֵהוֹמוֹת עֵינָיו.

מִתִּי יִרְדָּה הָאֵשׁ אֶל-לִבְבוֹ?

כִּי-הִנֵּה צֶרֶף צֶרֶף לִבְבֵי הָעֵלָם בְּכוֹר מִשְׁלֵשׁ, וְאֵשׁ גְּדוֹלָה,
מְדוּרָה מִשְׁלֵשֶׁת, בְּעֶרְבָה בּוֹ, הִלֵּא הִיא אֵשׁ הָאֱלֹהִים וְאֵשׁ הַשָּׁטָן,
וְהַעֲזָה מִשְׁתֵּיהֶן - אֵשׁ הָאֵהָבָה.

וַיִּשָּׂא אֶת-הָאֵשׁ הַהִיא אֶל-אַרְבַּע כַּנְפוֹת הָעוֹלָם, וַיַּצִּת לִבְבוֹת
בְּרוּחַ שָׁפוֹ וַתְּחַוֶּךְ עֵינָיִם כְּבוֹת הַדְּלִיק נִרוֹת.

וְאֶל-אֲחֵיו הַגּוֹלִים יִצָּא וַיִּרְאֵם בְּשִׁפְלוּתָם וּבְעִנּוּתָם - וַיִּכְאֵב
אֶת-מִכְאוּבֵי כָלֶם, וַיִּשְׁאֵג אֶת-שִׁאֲנָתָם, וַתִּשְׁמַע מִתּוֹךְ הַשִּׁאֲנָה
זַעֲקַת הַשָּׁמַיִם וְהַשְּׂאוֹל, קִנְאֵת אֱלֹהִים וְסַעֲרַת חֲמָתוֹ, נִהַמַּת נִפְשׁ
גֹּעֲנַת כִּכְלֵי אֵהָבָה-לֹא-בָאָה וְאִנְחַת הָעוֹלָם בְּלִיל הַחֲרוּבָן.

וַיֵּשׁ אֲשֶׁר-יִחַרְשֵׁי הָעֵלָם בְּמִכְאוּבֵי, וַתְּהִי שִׁאֲנָתוֹ דוֹמִיָּה - וְלֹא
הָיָה יְגוֹן כִּיגוֹנוֹ הָאֵלֶם וַצֶּעַר וַצֶּעַר פְּצַעְרוֹ הַחֲרָשִׁי.

וְאִישׁ לֹא-עָמַד בְּפָנָיו מִבְּטוֹ הַיָּשָׁר, וַיֵּשׁ אֲשֶׁר-יִנִּיס הָאִישׁ אֶת-
עֵינָיו מִפְּנֵי מִבְּטֵי הָעֵלָם שְׁמִמָּה וַיֵּשׁ אֲשֶׁר-יִבְרִיחַן אֶרְצָה, וְהִבִּיט
הָעֵלָם בְּדַמְמָה אַחֲרֵי הָאִישׁ הַהוּא עַד-עֲבָרוֹ - וְחָמַל עָלָיו חֲמָלָה
גְּדוֹלָה.

וְגַם בְּאֲנָשֵׁי הַזֶּעֶם וְהַמְשַׁטְמָה פָּגַע הָעֵלָם - וַחֲרָדוּ אֲנָשֵׁי הַזֶּעֶם
מִפְּנֵי מִבְּטוֹ, וְשָׁטוּ מֵעָלָיו בַּחֲפוּזוֹ, וַהֲקִדְרוּ מִצַּחֲמָם, וְהִאֲפִילוּ
בְּגִבּוֹתָם עַל-עֵינֵיהֶם וְהִבִּיטוּ אֶרְצָה, וְאֶת-כַּפְּפֵי שִׁמּוֹ עַל-לִבָּם,
וְהָיוּ כְּמִסְתִּירֵי גִנְבָה מֵעֵינֵי הָעֵלָם אִישׁ חִידוֹת.

וְאֵלֶם רָאָה רָאָה אִישׁ חִידוֹת לְלִבְכֶם, וַיִּבֵּא בְּנַפְשָׁם כְּמִבּוֹאֵי
עִיר מִבְּקָעָה, וּמִצָּא שָׁם אֶת כָּל-נִגְעֵיהֶם הַנְּעִלְמִים, וַיִּפְרָפֵר עִם-
לִבָּם בְּכָל אֲשֶׁר יִפְרָפֵר, וְהַתְּעַנָּה שְׁבַעֲתַיִם בְּכָל-עִנּוּתָם.

וַיֵּשׁ אֲשֶׁר-תִּמְצָא עֵינָיו לֵב שֹׂאֵן וּבוֹטֵחַ - וְנִקְבָה עֵינָיו אֶת-
הַלֵּב הַהוּא, וְהַחֲלִיאָה אוֹתוֹ עַד-מוֹתוֹ, וְנָסָה הַמְּנוּחָה מִקְרָבוֹ עַד-
עוֹלָם, וְלֹא-יִדַּע עוֹד הָאִישׁ הַשֹּׂאֵן שְׁנַת מְרָגַע בְּלִילוֹת.

וַיָּבֹאוּ רַבִּים וּכְפָסוּ בְּדַמְמָה אֶת-רֹאשָׁם תַּחַת קַלְלָתוֹ וּבִרְכָתוֹ,
וַיִּבְקְשׂוּ מִפִּיו תּוֹכַחָה וּתְפִלָּה, וּמַעֲזֵיו - רַחֲמִים וְתִקְוָה... וְהָמָּה יָם
חֲמָלָה בְּלִבֵּי הָעֵלָם, וְנִנְלוּ נַחוּמֵי כָּסֵל בְּקֶרַע עַל לִבְבוֹת נִכְאֵים,
וְהִבִּיט אֲלֵיהֶם בְּרַחֲמִים וְעַפְעָפִיו - עַפְעָפֵי שַׁחַר.

כִּי גַם-אֶת-זֶהְרֵי הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרָתָם נִשָּׂא הָעֵלָם בְּלִבּוֹ, וְאֶת-
מַחְשְׁבֵי הַלְּיָלָה וְרוֹזֵיהֶם - וְאוֹלָם צָמָא לֹא-צָמָאוּ עֵינָיו בְּלִמֵּי אִם-
אֶל-הַשַּׁחַר, וַיְהִי נִגְהַ הַצְּפִירָה חוֹתֵם נִפְשׁוֹ וְדַמְדוּמֵי הַשַּׁחַר שִׁירַת
חִירוֹ - -

ובצור ללבבו מאד, ומצאוהו חלמותיו הגדולים ומדוריו
 הנאמנים, והשיגוהו כגלי הים - ויצא העולם בשחר אל-מחוז
 לעיר ונשען שם תחת ערער על-שפת נחל נרדס, ונשא עיניו
 אל אילת השחר, ובקש צלמה במימי הנחל, ועצם את-עיניו,
 והביט גם-אל תהום נפשו, ועמד עד בוש, והחריש עם-כל-
 העולם ביגונו הגדול, יגון הקהיר.
 והמלאך הצעיר עגום העינים ונקי הכנף, אשר על-אילת
 השחר, נטה בדממה את-כוס היגון האלם - וגרע משם דמעה
 אחר דמעה בדומית שחר...

When he was greatly troubled in spirit, and his constant dreams
 and fevers engulfed him like the waves of the sea, he would go out
 at dawn to the country and lean upon a tamarisk on the banks of a
 sleeping stream. He would lift his eyes to the morning star, and seek
 her image in the water of the stream. He would close his eyes and
 gaze into the depths of his soul, and stand there a long while, silent,
 together with the whole world in his great grief, the grief of a human
 being, alone.

And the young angel of the morning star, sad-eyed and clean-
 winged, tipped up the cup of speechless sorrow and spilt tear after
 tear into the silence of dawn.

From C. N. Bialik Selected Poems, bilingual edition, trans.
 Ruth Nevo (Dvir & Jerusalem Post, 1981).